

Liszói Gyuricza József

Fölr rettenés

1

Szép kismama egy csöpp gyerekkel. Rügyek hangján derűt cserélnek.
 Önzés fagya s véletlen ellen nagyítom fel tavaszi képnek.
Túl bizonytalan mindenség ez: káosz kora s kisbolygó rettent.
 Föld? – Gyerekkocsi! A remény megy – véges útján a végtelenbe.

2

Kankalin újra „sípvirág” ma egy öreg kertben. Szinte szólít:
„sípolygon a vers”. – Mintha vágyam még ragyogna! (Hogy nem valódi:
 rejtse el stílus *(régimódi!)*). – De a szín visszacsavart lángja
 hamvad, kedvemre kormolódik. – S öngúnyt gyötrődés csendje váltja.

3

Azt gondoltam: firkálni vétek. S ha írtam: csak úgy, hogy *„ne többet!”*.
 De láttam annyi ferdeséget: toll s papír kellett hogy **NE ÖLJEK!**
 Hiába véltem: alig élnek kik árnyként árnyakkal pörölnek.
 Így pusztultak szóvá az évek.

4

Felhők habos hátára fekszem. Lábam a szélbe lóg. Füttyülve
 száguldok, röpít a kedvem: megbirkóztam seregnyi zűrrel!
 Játshatom – végre – elmerülten, hogy már alattam és felettem
 olyan dolgok állnak s repülnek, amiket csupán a SZÓ teremthet.

5

Nem ott tengek, ahol a testem. Nem az vagyok, akinek láttat.
 S nem kell jól mímelt gyötrelemmel elvágódnom „egy jobb világba”:
 Nyelv-téglákból építék házat. S amikor otthon vagyok benne
 sebeim is békítve fájnak. – A többi? – *Csak „volna” és „lehetne”...*

6

Unalom visz most s tüntet el kedvet, belső fényt. Egybeszöve
 utcák és önzéstől beteg arcok. – Görcs tépi agyvelőmet:
 bámulnék havas hegytetőket s verset, amit a csönd terem,
 de gyökerem aszfaltba nőtt le. – **HIÁNYBÓL** rakjak szóhegyet?!

7

Kissé elhízta. Azt hiszem, cukrom már mézga. Vérnyomásom
 felhőt öklel, mert nem pihen agyam: e fejre állt világot
 annyi BŰN rágja. (A hideg kiráz tőle.) S amit utálok:
 gépzaj nő! Rigófütty tipeg, s beleveszik. – Mit ér az átok?!

8

Egész valómban láz s aggodalom van. Bennem kék bolygónk és fűszálnyi lénye.
 Szörnyű kor ez: csak szerencsés zugokban lelni – mérgezen át – szivárgó reményre.
 DE: hosszú múltját feltárta az élet. Folyton változik s kipusztíthatatlan
 gigantikus fa. Ágakat cserélhet! – A vakhit csatáz kín-józan agyammal.

9

Erre csak most süvít hasonlat: széthullva épül e világ,
s kik unokáikban lakolnak, halmoznak hibára hibát.
Magát senki sem érti már, de (rossz) szerepszövegét mondvá
játsszik VEZÉRT és „bölc” BIRÁT. – *Reménytelen remény a „holnap”!*

10

Széttört, mi kínzott s megkötött. Űrében némi „szabadságot”
leltem. Már az is csak nyűgöz! Sivárrá tágult a világom:
nincs mit gyűlölnöm vagy imádnom. – E hiányt szavakba ölöm
s csalok: *bármi fontosnak látsszon, míg üres képét kőrmölöm.*

11

Utazok. Pályaudvarok változnak. Űz és vonz az élet.
Látok (bár rég nem akarok!) a jóban is csak *ferdeséget*.
Lót-fut pénz rabja, rabló, kéjenc. Dühömben aszkéta vagyok.
Tudom, kényszerzubbonyban végzem, de csöndömmel is ORDÍTOK!

12

Legyen bár dupla szenvedés, nem békülök a képtelennel.
A kényszer mókuskerekét tapossa csak egy „gépi ember”. –
Kibékültem a Nagy Egésszel a minden-semmi peremén.
Egy két pillét-csigát ha mentek, már azt hiszem: *„tán van remény...”*

13

Rémálmom: rozsdát sír egy vén vaskulcs. Ajtót nem nyit ki többé.
A LÍRA az. Gúnyolt helyén büntetése a torz „öröklét”.
S én „költőt” mímelnék, ki öklét rágva vigyorog ön-dühén.
Csak így tudom eltűrni „önként”, hogy van – MERT NINCS – a „költemény”.

14

Voltam koldus, toprongy „csöves”. Girhes, éhes. Korgott a gyomrom.
De nem zsír s hús, csak kis köles kellett volna. – Ám űzve gondot
zsigerek kínján át is folyton ZENE zsongott: egy jó öreg
szvit-emlék. – Míg zajgott a „boldog”, reklámmal rángatott tömeg!...

15

Nem vagyok sem vén, sem kölyök. Testem romlik. Idegen élet
hal meg velem. (Majd – mint dögöt – a közhely nyelvén elítélnék.) –
JOBBIK RÉSZEM képzelt egészben száguldva keres „örömöt”.
Mit bánom, hol jár s meddig ér el: *útra lelt lét és kor fölött.*

16

Nő-nő az ember-daganat. Megfojtja Földünk. Majd kiárad...
Mégis e rossz rákrossz ad szívnek-észnek rakétaszárnyat:
„fausti lény”. Nem lel hazára. Egyszerre igenel s tagad! –
Vak dühöt BELÁTÁSRA váltja a szót szétrágó GONDOLAT.